

eyal sivan

From: ענת [anatnat@netvision.net.il]
Sent: 12 November 2004 08:49
To: אייל
Subject: Fw: שולח דואר אלקטרוני: 863 - על אייל סיון

חופש החיסול

אסור שמשלם המיסים יממן מכיסו פעילותם של אישים שמדברים בעד חיסול ישראל

נתחיל מהסוף: האם יש סיכוי כלשהו שגורי ציבורי בצרפת היה מזמין לאירוע חגיגי קולנוען צרפתי החי כבר שנים רבות בארצות-הברית, השולל את זכותם של הצרפתים למדינה? והאם מוסד שכזה היה עורך הקרנה חגיגית של סרט של אותו יוצר, שמרמז על כך שצרפת היא בעצם מדינה נאצית? בצרפת זה לא קרה. אבל בישראל - זה קורה גם קורה. לא מדובר בהתחלקות מקרית. מדובר במחלה ישראלית. הרי מוזיאון תל-אביב עצמו - מוסד ציבורי לכל דבר ועניין - הציג תערוכה של הצייר דוד וקשטיין, שציוריו מציגים את ישראל כמדינה נאצית. כאשר אנשי אקדמיה פנו למוזיאון והתלוננו על החרפה, התייצבו אמנים אחרים להפגנת נגד. "חופש הביטוי האמנותי" נשלף, פעם נוספת, כטענת מחץ. וכי מה פתאום שמישהו יערער על זכותם לירוק על המדינה, וגם לדרוש מימון, על חשבון משלם המיסים?

בוודאי שכל מדינה מתוקנת צריכה וחייבת לסייע לאמנות, ובוודאי שלא רק לאמנות מטעם. השאלה, כמו תמיד, היא שאלה של גבולות. האם דינו של מי שמוחה על עוולות הממסד, דומה לדינו של מי שמערער על עצם זכות הקיום של המדינה, ומציג אותה, באופן ישיר או מרומז, כמדינה נאצית?

לאחרונה הוזמן לישראל במאי הקולנוע איל סיון. סיון לא מוכר לרוב הישראלים, אבל מוכר מאוד לצרפתים בכלל, וליהודי צרפת בפרט. אצל רבים מהם, האיש הזה מעורר צמרמורת. הביקורת על ישראל, שהתקשורת הצרפתית לא ממש חוסכת בה, הופכת למתונה לעומת העמדות הארסיות של סיון. ומכיוון שמדובר ב"ישראלי לשעבר", שגדל והתחנך בישראל, הרי שהנזק כפול ומכופל.

הפרויקט האחרון של סיון הוא הסרט "דרך 181 - רסיס מסע בפלשתינה-ישראל", שאותו ביים יחד עם הפלשתיני מישל חליפי. הסרט מסייר על קו הגבול שנקבע בתוכנית החלוקה של האו"ם, מההחלטה המפורסמת של כ"ט בנובמבר 1947. מדינות ערב דחו את ההצעה והכריזו מלחמה על ישראל, אבל תסמכו על שונאי ישראל בתוכנו שימצאו הצדקות ותירוצים. בראיונות לתקשורת הבהיר סיון שהערבים היו בסדר, ושהנציג הפלשתיני, בעצם, רצה מדינה דו-לאומית. וזו הרי הנוסחה המועדפת על שוללי זכות הקיום של מדינת ישראל.

ראשי < כוכבי מעריב > בן דרור ימיני

כוכב מעריב בן דרור ימיני

נולד בערב ליל הסדר, ולכן שמו בן-דרור. בנעוריו נזרק ממוסדות לימוד שונים, פרסם את הספר "אגרוף פוליטי", היה עורך העיתון החברתי הלוחמני "הפטיש", והגיש תוכניות רדיו. עיתונאי ומשפטן. חובב ג'אז וחילבה.

הדפסה שלח לחבר שמור במזוודה כתוב לעורך עבור לפרום הוסף תגובה

```
parent.document.getElementById
height=160;('46')
parent.document.getElementById
width=388;var.('46')
p=parent.document.getElementById
banner46');")
'/images/nrg/3td/gifs/bottomBanResp.gif';
'p.height='177
```

"כך או כך, ישראל היא לא צרפת. וכך מוזמן איל סיון מצרפת, כדי להציג את סרטו, שנפסל בצרפת, בסינמטק בירושלים, וגם במחלקה לארכיטקטורה בבצלאל. אחד מראשי בצלאל אמר לח"מ בתגובה, שהוא אינו חושב שסיון שולל את זכות

**קיומה של מדינת
ישראל. אז אמר.
מה שאומר,
שמדינת ישראל
היא לא
הדמוקרטיה
היחידה בין
מדינות המזרח
התיכון. היא
המדינה
הפראיירית
היחידה בין
המדינות
הדמוקרטיות"**

במסגרת הסרט יש גם תמונה שבה מספר ספר פלשתיני מלוד על התעללות ואונס שביצעו חיילים ישראלים. הסצנה מסתיימת בצילום ארוך של פסי רכבת. הסצנה הזאת, שמזכירה סצנה דומה מהסרט "שואה" של קלוד לנדסמן, הרתיחה רבים מיהודי צרפת. אחד הבולטים שבהם, הפילוסוף אלן פינקלקראוט, טען שמדובר בהשוואת הישראלים לנאצים, ואף כינה את סיון "הודי אנטישמי".

סיון הגיש נגדו תביעת דיבה. התגובה של אינטלקטואלים חשובים בצרפת על כך שהסרט מעורר שנאה ומסלף עובדות, הצליחה למנוע הקרנה של הסרט במרכז פומפידו היוקרתי. סיון, כדאי להדגיש, איננו איש שמאל. הוא אנטי-ציוני, מהסוג שצומח הן בשמאל הקיצוני והן בימין הקיצוני, באירופה ובארצות-הברית. סיון תומך במדינה אחת גדולה. כלומר, בחיסול ישראל. התומכים במדינה גדולה, גם אצלנו, כמו במערב, מצויים גם בימין הקיצוני וגם בשמאל הקיצוני. פינקלקראוט, כמו רבים מאנשי הרוח שיצאו נגד הסרט, שייך דווקא למחנה הפרו-ישראלי, של התומכים בשתי מדינות לשני עמים. הם הלוחמים החשובים ביותר בקרב על דעת הקהל באירופה.

כך או כך, ישראל היא לא צרפת. וכך מוזמן איל סיון מצרפת, כדי להציג את סרטו, שנפסל בצרפת, בסינמטק בירושלים, וגם במחלקה לארכיטקטורה בבצלאל. אחד מראשי בצלאל אמר לח"מ בתגובה, שהוא אינו חושב שסיון שולל את זכות קיומה של מדינת ישראל. אז אמר. מה שאומר, שמדינת ישראל היא לא הדמוקרטיה היחידה בין מדינות המזרח התיכון. היא המדינה הפראיירית היחידה בין המדינות הדמוקרטיות.

אגב, בסוף השבוע הנוכחי מתקיימת בפריז ועידה של תומכי חזית הסיור הפלשתינית, הדורשים את זכות השיבה. איל סיון ואילן פפה, שניים שניזונים מעטיני משלמי המסים, רשומים כמשתתפים בוועידה, שמטרתה היא פלשתינ הגדולה, או בלשון פשוטה, חיסול מדינת ישראל.

ועוד משהו: חופש הביטוי צריך לאפשר לאנשים כמו איל סיון להשמיע את דעותיהם וליצור את יצירותיהם, גם אם מדובר בפרובוקציה, גם אם מדובר בתמיכה, ישירה או משתמעת, בחיסול מדינת ישראל. מה שבשום פנים ואופן אסור שיקרה, זה שאנשים כמו סיון יזכו לסיוע מגופים ציבוריים, שממומנים על ידי משלמי המסים. זה לא חופש ביטוי. זה חופש החיסול העצמי.

שמור במזוודה
הוסף תגובה

שלח לחבר
עבור לפורום

הדפסה
כתוב לעורך